

“1830. Het was een examenvraag. Maar ik heb 0381 ingevuld.”

Hij zei het met een gezicht dat geen enkele emotie verraadde.

“Wat?” riep Emma.

“Grapje, mam!”

Zjef besepte dat hij iets te ver was gegaan.

Emma schudde verontwaardigd het hoofd en wees naar het papier in Zjef's handen.

“Lees verder!”

Zjef boog zich weer over de tekst.

“Om te begrijpen waarom er in Duitsland een plaats ligt met de naam Belg, moeten we tweeduizendvijfhonderd jaar terugkeren in de geschiedenis. Toen werd Noord- en Midden-Europa bevolkt door Keltische en Germaanse stammen. De grens tussen beide stammen liep dwars door het huidige België. In het noorden woonden de Germanen en in het zuiden de Kelten. Ze spraken elk een andere taal maar hadden ook veel gemeen. Ze leefden beiden van jacht, visvangst, veeteelt, landbouw en woonden in lemen huizen. Ze waren ook verbeterd vechthanen en raakten snel boos. Het woord Belgan, waarvan het latere België en het Duitse Belg werd afgeleid, is een Germaanse of een Keltische uitdrukking dat naar het karakter van dat oude volkje verwijst. Belgan betekende: in woede of verbolgen.”

Emma lachte luid: “Zijn wij genoemd naar een volk met een kort lontje?”

Zjef antwoordde niet. De tekst leek hem overduidelijk. De Oude Belgen waren gewoonweg een boos volkje. Waarom en op wie ze boos waren stond niet in de tekst. Misschien waren de Kelten boos op de Germanen en omgekeerd. Maar het was ook mogelijk dat Germanen boos waren op andere Germanen en Kelten op Kelten. Zjef kon makkelijk een paar redenen verzinnen: iemand was jaloers op zijn buurman omdat hij een mooiere hut had, de hond van de ene Kelt had een kip van een andere Kelt doodgebeten, een Kelt was op een Germaans meisje verliefd geworden of omgekeerd. Mogelijkheden zat.

In de vroege namiddag parkeerde Emma de camper langs de kant van de weg, vlak voor een verkeersbord waarop de plaatsnaam Belg stond vermeld. Wat verderop, langs een zacht dalende en kronkelende asfaltweg, stonden de eerste huizen van het dorp. Ze hadden allemaal witte muren, netjes onderhouden voortuinen en leien daken. Bijzonder vond Zjef het

niet en zeker niet de moeite waard om een halve dag in IJzeren Nest te moeten zitten. Emma haalde een fototoestel uit een tas. Ze koos een objectief dat ze met één beweging in het toestel vast klikte en verliet de camper. Zjef bleef zitten en zag door de voorruit hoe zijn moeder een foto nam van het verkeersbord met de witte huizen op de achtergrond. Ze bekeek het resultaat op het venster van het digitale toestel en keerde terug naar Nest. Daarna reden ze verder tot in het centrum van het dorp. De huizen waren er ouder en net als de daken waren ook de gevels met leisteen bedekt. Mooi vond Zjef het niet.

Emma parkeerde Nest voor een huis waarop een wapenschild stond afgebeeld en wandelde met haar fototoestel de straat af. Zjef volgde haar. Veel was er in Belg niet te beleven. Buiten de passage van een tractor was er de afgelopen minuten zelfs geen levende ziel op straat te zien. Het meest spectaculaire was een vliegtuig dat laag over het dorp vloog. Uit verveling schopte Zjef tegen een losliggende kiezel die voorbij zijn moeder op het asfalt tot stilstand kwam. Emma draaide zich om en kon aan de lichaamstaal van haar zoon de verveling aflezen. Ze beseftte dat het een lange en vermoeiende reis zou worden.

EMMA

ZOMER 2000

Op het einde van haar humaniora had Emma's vader gevraagd dat zijn dochter een top drie van haar studievoorkeuren zou opschrijven. Hijzelf had in dat verband al een aantal richtingen genoemd die dienden ontweken te worden. Zo was een wetenschappelijke, universitaire opleiding voor zijn dochter te hoog gegrepen, een standpunt dat werd gedeeld door haar leerkrachten van de humaniora. Emma's vader had zijn dochter op haar talent voor talen gewezen, een aanleg die Emma van hem had geërfd. Maar Emma had andere plannen.

Bovenaan haar top drie stond architectuur, gevolgd door design en stewardess. Architectuur werd door haar vader geschrapt omwille van haar slechte cijfers voor wiskunde, voor stewardess was ze een paar centimeters te klein en voor de opleiding design liep het mis tijdens het toelatingssprek. De verantwoordelijke van de afdeling had Emma erop gewezen dat in haar CV niets stond vermeld van een artistieke vooropleiding. Emma had geantwoord dat zijn opmerking correct was en tegelijk zo scheef als de Toren van Pisa.

"Als ik het goed begrijp moeten potentiële studenten voor een opleiding geneeskunde vooraf iemand hebben opengesneden alvorens ze worden toegelaten."

Ze had eerst spijt van haar antwoord. Nadien ook weer niet. Het was overduidelijk dat ze niet zou worden toegelaten en het had haar hart gelucht. Bij haar thuiskomst had Emma het papier met de top drie door de WC gespoeld en haar ouders verteld dat ze niet wou verder studeren. Ze bleef tot de middag in haar bed liggen en liep dagenlang in dezelfde kleren rond tot ze zelf misselijk werd van haar geur. Ze had zich nooit zo nutteloos en miskend gevoeld. Tot Doki verscheen. Doki was het nieuwste lief van haar oudere zus Sofie, een halve Barbiepop die voor assistent tandheelkunde studeerde.

"Doki? Wie noemt zijn zoon nu Doki?" had Emma haar zus gevraagd.

Doki had fotografie gestudeerd en droomde van een carrière in de mode